

Ε.Ε.Ε.Ε.Κ. Αγίου Νικολάου

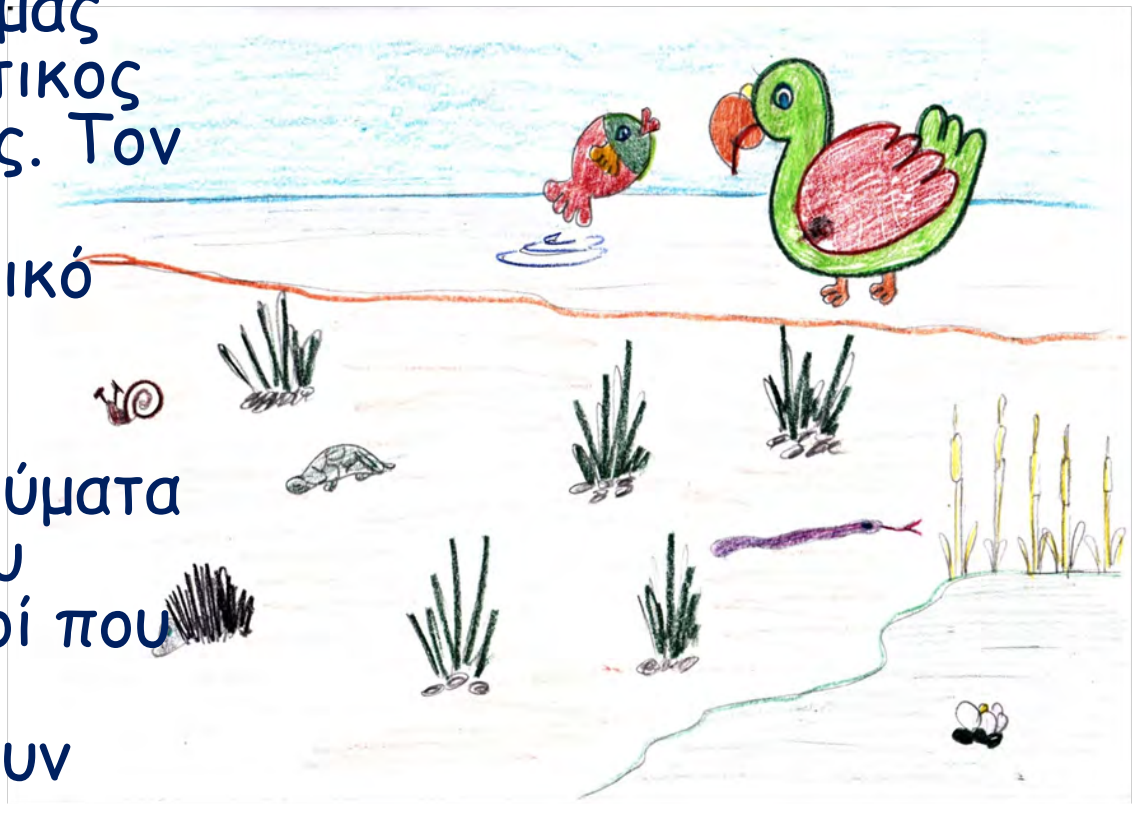
Το Πνεύμα του Ποταμού

Ένα παραμύθι
για μικρούς, για μεγάλους και...
την παρέα του WWF.

Βασισμένο σε ιδέες της παραμυθοπαρέας του Ε.Ε.Ε.Ε.Κ..

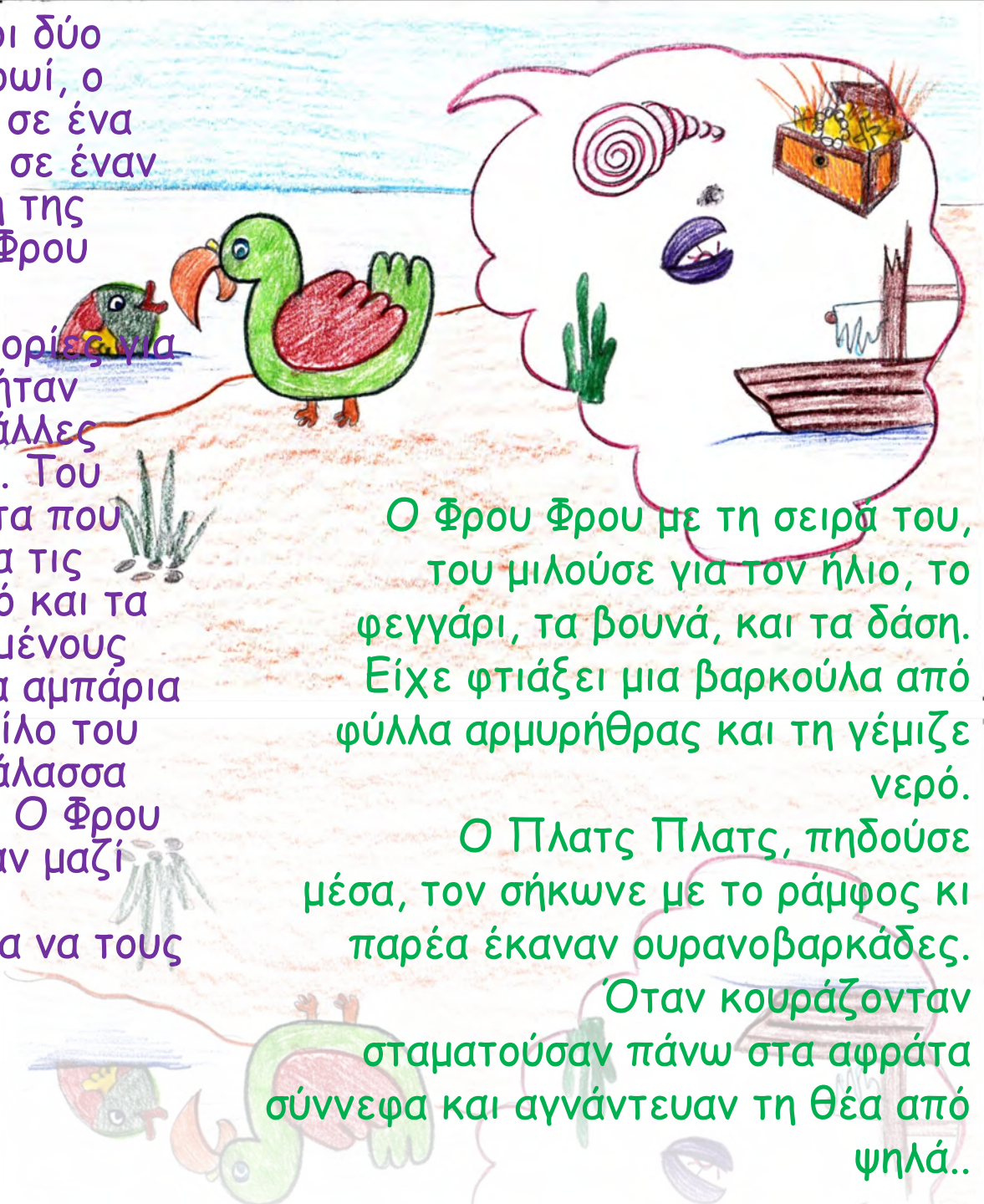
Πιο πέρα απ' την πόλη μας
είναι ένας τόπος αλλιώςτικός
από τους συνηθισμένους. Τον
διασχίζει ένα ποτάμι
παράξενο που έχει το δικό
του Πνεύμα και που
τυχαίνει να είναι λίγο
διαφορετικό από τα πνεύματα
των άλλων ποταμών του
κόσμου. Λίγοι είναι αυτοί που
γνωρίζουν, τα μαγικά
πράγματα που συμβαίνουν
εκεί.

Σ' αυτόν λοιπόν, τον τόπο, -Αλμυρό τον λένε-, μια φορά
κι ένα καιρό, ζούσαν δύο καλοί φίλοι, λίγο διαφορετικοί.
Ένα ψαράκι ο Πλατς Πλατς κι ένα πουλάκι ο Φρου Φρου.
Πώς μπορεί να είναι φίλοι ένα ψάρι κι ένα πουλί;
Ε, σ' έναν τόπο μαγικό, όλα μπορούν να συμβούν!

Ήταν τόσο αγαπημένοι, που οι δύο φίλοι ήταν αχώριστοι. Κάθε πρωί, ο Πλάτς Πλάτς, άλλοτε καβάλα σε ένα μικρό κύμα και άλλοτε καβάλα σε έναν ιππόκαμπο, έβγαινε στην άκρη της παραλίας που τον περίμενε ο Φρου Φρου.

Ο Πλάτς Πλάτς του έλεγε ιστορίες για τη θάλασσα που άλλες φορές ήταν πρασινογάλανη και ήρεμη και άλλες σκοτεινή και φουρτουνιασμένη. Του έλεγε ιστορίες για τα πλάσματα που ζούσαν βαθιά στις σπηλιές, για τις γοργόνες που μένουν στο βυθό και τα πειρατικά καράβια με τους χαμένους θησαυρούς που κρύβονταν στα αμπάρια τους. Ένα βράδυ χάρισε στο φίλο του ένα κοχύλι για να ακούει τη θάλασσα και να τον φωνάζει κοντά του. Ο Φρου Φρου φώλιαζε μέσα του, έκαναν μαζί θαλασσοβαρκάδες και όταν κουράζονταν αφήναν τα κύματα να τους παρασύρουν στη στεριά.

Ο Φρου Φρου με τη σειρά του, του μιλούσε για τον ήλιο, το φεγγάρι, τα βουνά, και τα δάση. Είχε φτιάξει μια βαρκούλα από φύλλα αρμυρήθρας και τη γέμιζε νερό.

Ο Πλάτς Πλάτς, πηδούσε μέσα, τον σήκωνε με το ράμφος κι παρέα έκαναν ουρανοβαρκάδες.

Όταν κουράζονταν σταματούσαν πάνω στα αφράτα σύννεφα και αγνάντευαν τη Θέα από ψηλά..

- Όλα τα πλάσματα του δάσους μοιάζουν με ψάρια που πετούν!", έλεγε ο Φρου Φρου.

- Κι όλα τα πλάσματα της θάλασσας μοιάζουν με πουλιά που κολυμπούν! συμπλήρωνε ο Πλατς Πλατς.

- Φίλοι για πάντα! Φώναζαν στο τέλος μαζί χειροκροτώντας με πτερύγια και φτερά.

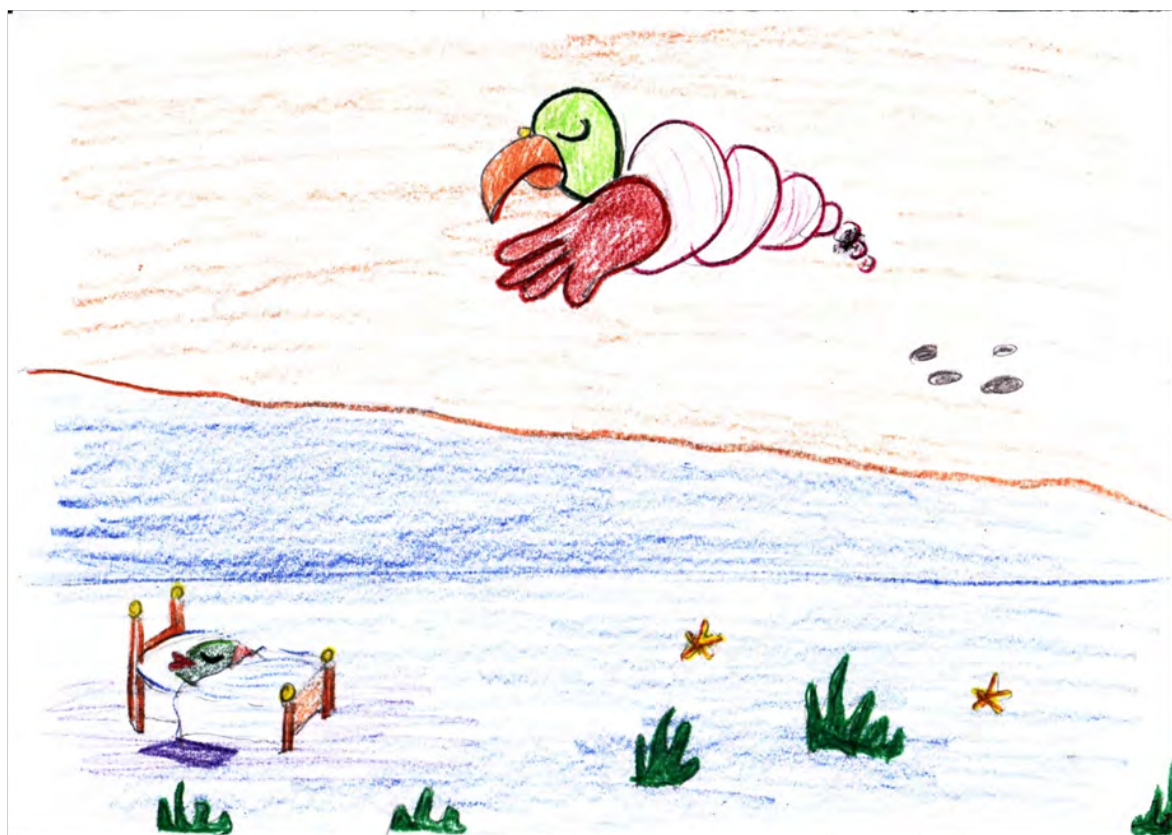
Τις μέρες που συναντιόντουσαν, οι αστερίες έβγαιναν στην παραλία κι η ακρογιαλιά γινόταν ουρανός.

Τις νύχτες πολλά αστέρια έπεφταν στο δάσος και το φώτιζαν τόσο, που κανείς δεν πίστευε πως ο ήλιος είχε κιόλας βασιλέψει.

Αυτές τις μέρες κι αυτές τις νύχτες οι δυο φίλοι έκαναν πάντα την ίδια ευχή:

Να ζουν για πάντα μαζί έτσι ευτυχισμένοι! Στη στεριά ή στη θάλασσα, δεν τους ένοιαζε...

Όταν πήγαιναν
για ύπνο, τα
τριζόνια
τραγουδούσαν στο
σκοπό που
έβγαινε από τη
γέριχη καλαμιά
και τους
νανούριζε γλυκά:

Κοιμήσου, κοιμήσου χαρά του αέρα
Κοιμήσου, κοιμήσου χαρά τ' ουρανού
και στείλε με σύννεφα σε όλο τον κόσμο,
πολύχρωμα όνειρα, λόγια Θεού.
Κοιμήσου, κοιμήσου χαρά του γαλάζιου,
Κοιμήσου, κοιμήσου χαρά του νερού,
και στείλε με κύματα σε όλο τον κόσμο,
αγάπη, ελπίδα, γέλιο παιδιού.

Ἦρθε όμως μια νύχτα σιωπηλή,
δίχως νανούρισμα, δίχως ύπνο,
δίχως όνειρα.

Κι ύστερα ένα πρωινό που τάραξε τη
ζωή των φίλων. Ζώα, πουλιά και
δέντρα φώναζαν τρομαγμένα:
"Μαύρισε η θάλασσα, μολύνθηκαν τα
νερά της. Αχ, αυτοί οι άνθρωποι...».

Ο Φρου Φρου ξύπνησε απότομα.
Βγήκε απ' το κοχύλι και τι να δει;
Ένα κατάμαυρο υγρό είχε
σκοτεινιάσει τη θάλασσα. Γεμάτος
ανησυχία άρχισε να ψάχνει τον φίλο
του, να φωνάζει δυνατά το όνομά του.
Καμία απάντηση. Με μάτια
βουρκωμένα ρώτησε τα
Θαλασσοπούλια: "μήπως είδατε τον
Πλατς Πλατς;" Απόκριση όμως, δεν
πήρε.

Ξαφνικά όλοι γύρισαν προς την Κοκκινόχηνα:
«Τρέξτε! Ο Πλάτς Πλατς, είναι στην άκρη
της θάλασσας και δεν κουνιέται.
Το χρώμα του είναι παράξενο.».

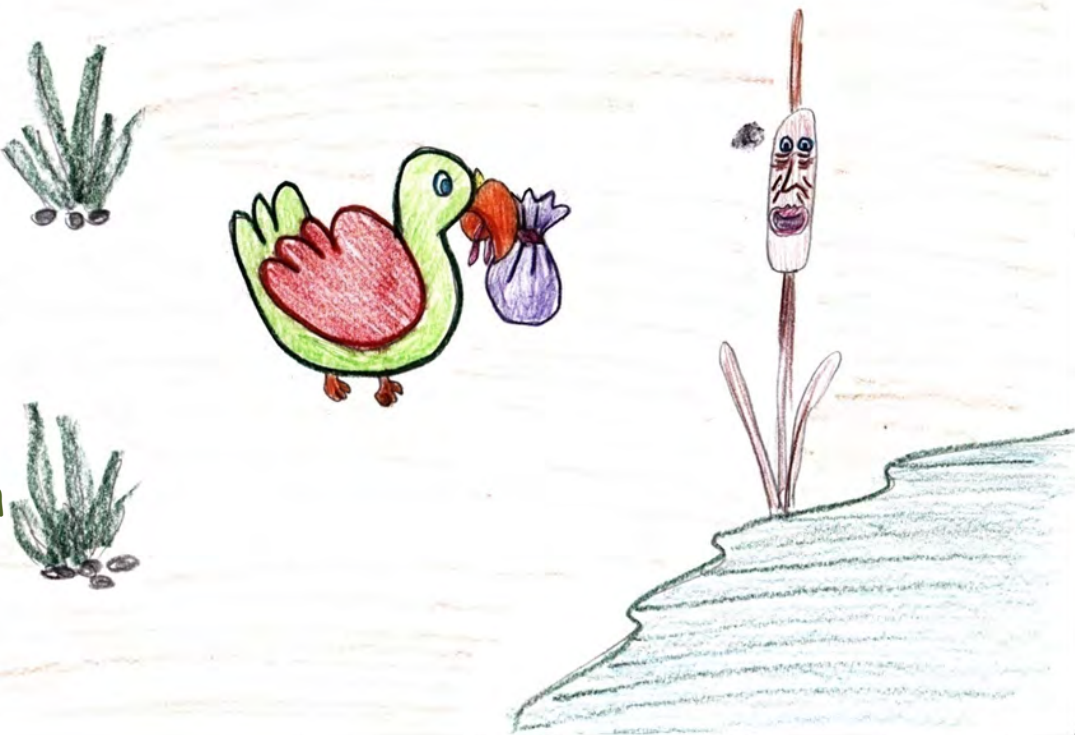
Βλέποντας ο Φρου Φρου τον φίλο του μισοπεθαμένο
ένιωσε τον κόσμο γύρω του να σκοτεινιάζει.
Άρχισε να κλαίει και μαζί του έκλαιγαν όλα τα ζώα.
Μ' ένα στόμα προσεύχονταν όλοι στο Θεό,
να σπλαχνιστεί τον Πλατς Πλάτς και να συνέλθει.

Τότε ένας ερωδιός που ζούσε χρόνια στον Αλμυρό και ήξερε πολλά μυστικά, είπε:

- Γρήγορα, βοηθείστε με να σπρώξουμε τον Πλάτς Πλατς στον Ποταμό. Το νερό του είναι ακόμα καθαρό. Το Πνεύμα του, δεν επέτρεψε στο μαύρο υγρό να μπει στα νερά του. Εσύ Φρου Φρου, τρέξε στη γέριχη καλαμιά να τη ρωτήσεις τι πρέπει να κάνεις».

Ο Φρου Φρου, πέταξε αμέσως στη γέριχη καλαμιά. Ο αγέρας που πάντα κυκλοφορούσε μέσα στα κούφια καλάμια της και της έλεγε τα μαντάτα του κόσμου, είχε προλάβει και πάλι.

-Πρέπει να βρεις τους ανθρώπους που μας αγαπούν και μας προσέχουν. Πήγαινε στην πόλη και ζήτα τους το μαγικό φίλτρο που θα γιάτρεψει τον Πλατς Πλατς.

- Ναι, αλλά πώς θα με καταλάβουν;

- Πάρε αυτό το σακουλάκι με τους μαγικούς σπόρους. Μόλις τους μασήσεις θα μιλήσεις στη γλώσσα τους.

-Και πώς θα πάω μέχρι την πόλη; Θ' αντέξω; Τα μάτια μου είναι θολά από το κλάμα. Φοβάμαι πως δε θα καταφέρω να τον σώσω.

- Ο Μαύρος Κύκνος θα σε πάει, απάντησε η καλαμιά και με ένα φύλλο της, του χαίδεψε την πλάτη.

- Μα... ο Μαύρος Κύκνος έχει μόνο ένα φτερό και μέχρι τώρα κανείς δεν τον έχει δει να πετάει.

-Έχε μου εμπιστοσύνη και βιάσου, του είπε χαμογελώντας.

Κι εγώ θα πω στο Πνεύμα του Ποταμού να παρακαλέσει τον άνεμο να φυσήξει δυνατά και να διώξει το θανάσιμο υγρό απ' τη θάλασσα.

Ο Φρου Φρου
αναθάρρησε, ανέβηκε
με σιγουριά στην
πλάτη του Μαύρου
Κύκνου και ξεκίνησαν.
Πράγματι πετούσε,
και μάλιστα καλύτερα
απ' τα άλλα πουλιά.
Ξέρετε, όταν ήταν
μικρός ένας κακός
άνθρωπος τον
χτύπησε κι έτσι έχασε
το φτερό του. Το
Πνεύμα του Ποταμού
όμως του χάρισε
αμέσως ένα άλλο
φτερό, αόρατο.

Έφτασαν στην πόλη και το ένστικτό τους, τούς οδήγησε
στους ανθρώπους που τους αγαπούσαν.

Ο Φρου Φρου έφαγε τους μαγικούς σπόρους και τους
τα εξήγησε όλα με κάθε λεπτομέρεια.

- Δώστε μου σας παρακαλώ το μαγικό σας φίλτρο να το πάω στον Πλατς Πλατς,
- τους ικέτεψε στο τέλος.

Οι καλοί φίλοι του, του το έδωσαν αμέσως κι ο Φρου Φρου
με τον Κύκνο πήραν το δρόμο της επιστροφής.

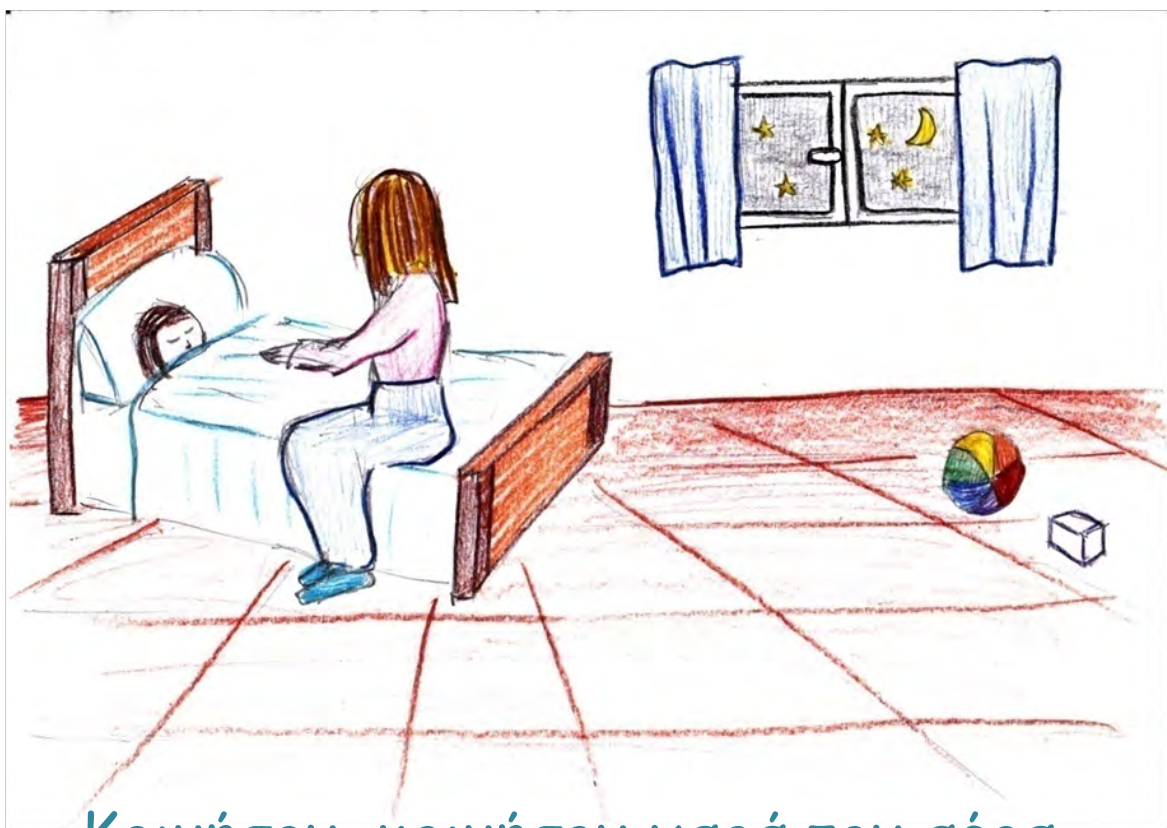
Στο δάσος όλα είχαν αλλάξει. Ο άνεμος είχε διώξει το μαύρο υγρό απ' τη θάλασσα που ήταν γαλάζια και πάλι. Ο Πλατς Πλατς με τις πρώτες γουλιές του φίλτρου έγινε καλά και κουνώντας την μικρή του ουρίτσα, πιτσιλούσε τον Φρου Φρου για να του δείξει την ευγνωμοσύνη του.

Επιτέλους, η ζωή στον Αλμυρό ξαναβρήκε το ρυθμό της. Όλοι ήταν χαρούμενοι, μα περισσότερο απ' όλους οι δύο φίλοι. Το Πνεύμα του Ποταμού πραγματοποίησε την ευχή τους. Από τότε ζούνε μαζί ευτυχισμένοι πότε στο νερό, πότε στη στεριά, αλλά μη ρωτάτε πώς. Αυτό είναι το μυστικό του ποταμού κι ο ποταμός τα μυστικά του δεν τα λέει σε κανέναν. Δεν είναι αέρας που τα λέει όλα στην καλαμιά και τα μαθαίνει όλος ο κόσμος.

Λένε πως, όποιος πατήσει το πόδι του στη γη του Αλμυρού και βάλει το αυτί του στο χώμα, αν είναι νύχτα θ' ακούσει το νανούρισμα της καλαμιάς. Αν είναι μέρα θ' ακούσει το Πνεύμα του Ποταμού, να διηγείται την ιστορία των δύο σπάνιων φίλων. Αρκεί να αγκαλιάσει, να αγαπήσει, να σεβαστεί και να πιστέψει αυτό το μαγικό τόπο, όπως το κάναμε εμείς.

Μα τώρα, η ώρα
πέρασε και
έπεσε η νύχτα.
Δεν έχουμε
τίποτα άλλο να
σας πούμε,
εκτός απ' το
νανούρισμά της
γέρικης
καλαμιάς για να
κοιμηθείτε
γλυκά.

Κοιμήσου, κοιμήσου χαρά του αέρα
Κοιμήσου, κοιμήσου χαρά τ' ουρανού
και στείλε με σύννεφα σε όλο τον κόσμο,
πολύχρωμα όνειρα, λόγια Θεού.
Κοιμήσου, κοιμήσου χαρά του γαλάζιου,
Κοιμήσου, κοιμήσου χαρά του νερού,
και στείλε με κύματα σε όλο τον κόσμο,
αγάπη, ελπίδα, γέλιο παιδιού.

Η Παραμυθοπαρέα μας:
Γιώργος Σακελλάρης
Γιώργος Πρατσινάκης
Μαρίνος Δανιλάκης
Σταύρος Δανιλάκης
Δημήτρης Ροβύθης
Στάθης Τσαμάνδουρας
Αντριάν Γκατάλι
Αντώνης Σεγαίι
Άντα Χαλίλι.

ΚΕΙΜΕΝΟ- ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΑΥΡΟΕΙΔΗΣ (ΓΕΩΠΟΝΟΣ)
ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: ΜΑΡΙΑ ΚΑΦΦΕΤΖΑΚΗ (ΦΙΛΟΛΟΓΟΣ)
ΓΕΝΑΡΗΣ 2013